

KINH ĐẠI BẢO TÍCH

QUYỂN 60

Hán dịch: Đời Đại Đường, Tam tạng Pháp sư Thực-xoa-nan-đà, người nước Vu Điền.

Pháp hội 15: THỌ KÝ VĂN-THÙ-SƯ-LỢI (Phần 3)

Bấy giờ Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh Lôi Âm thưa Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi:

–Thưa ngài! Ngài đã đầy đủ mười Địa và mười Lực của Như Lai, đầy đủ tất cả Phật pháp, cố sao chẳng thành Vô thượng Bồ-đề?

Văn-thù-sư-lợi nói:

–Thưa ngài! Không có việc đã viên mãn tất cả Phật pháp rồi lại còn chứng Bồ-đề. Vì sao? Vì đã viên mãn thì không nên chứng đắc.

–Thưa ngài Văn-thù-sư-lợi! Thế nào viên mãn tất cả Phật pháp?

–Thưa ngài Sư Tử Dũng Mãnh! Phật pháp viên mãn như chân như viên mãn. Chân như viên mãn như hư không viên mãn. Phật pháp chân như và hư không như vậy cũng không có hai. Như ngài hỏi rằng thế nào là viên mãn tất cả Phật pháp? Như sắc viên mãn, như thọ, tưởng, hành, thức viên mãn, Phật pháp viên mãn cũng như vậy.

–Thưa ngài Văn-thù-sư-lợi! Thế nào là sắc... viên mãn?

–Thưa ngài Sư Tử Dũng Mãnh! Sắc được ngài thấy, là thường hay vô thường?

–Thưa ngài Văn-thù-sư-lợi! Điều chẳng phải cả.

–Thưa ngài Sư Tử Dũng Mãnh! Nếu pháp đã chẳng phải thường chẳng phải vô thường, nó có tăng giảm chăng?

–Thưa ngài Văn-thù-sư-lợi! Chẳng tăng giảm.

–Thưa ngài Sư Tử Dũng Mãnh! Nếu pháp chẳng tăng giảm thì gọi là viên mãn. Thế nào là viên mãn? Nếu ở nơi các pháp chẳng biết rõ được thì sinh phân biệt, nếu biết rõ được thì không phân biệt. Nếu không phân biệt thì không tăng giảm. Nếu không tăng giảm thì là bình đẳng. Nếu thấy sắc bình đẳng tức là sắc viên mãn. Thọ, tưởng, hành, thức và tất cả pháp viên mãn cũng như vậy.

Bấy giờ, Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh Lôi Âm thưa Văn-thù-sư-lợi:

–Thưa ngài Văn-thù-sư-lợi! Từ lúc ngài được pháp nhãn cho đến nay không một tâm niệm nguyện thành Chánh giác, nay sao lại khuyên người hướng đến Bồ-đề?

Ngài Văn-thù-sư-lợi nói:

–Thưa ngài Sư Tử Dũng Mãnh! Tôi thật chẳng hề khuyên một chúng sinh nào hướng đến Bồ-đề. Vì sao? Vì chúng sinh là không sở hữu. Vì tánh chúng sinh tự lìa. Nếu chúng sinh là có thì khiến họ hướng đến Bồ-đề. Chúng sinh đã không nắm bắt được nên không có được khuyên. Vì sao? Vì là bình đẳng không phân biệt. Chẳng phải đem bình đẳng câu bình đẳng, cũng không có khởi. Vì thế nên thường nói rằng phải quan sát các hành, tức là nó không từ đâu tới, đi không đến đâu, đây gọi là bình đẳng, là tánh không. Ở trong tánh không, chẳng có sở cầu.

Thưa ngài Sư Tử Dũng Mãnh! Như lời ngài hỏi tôi rằng từ lúc đắc pháp nhãn cho đến nay không có một niệm tâm sẽ được Bồ-đề? Thưa ngài, ngài có thấy tâm ấy chẳng, mà dùng tâm ấy được Bồ-đề chăng?

Ngài Sư Tử Dũng Mãnh nói:

–Thưa ngài Văn-thù-sư-lợi! Không. Vì sao? Vì tâm chẳng phải sắc nên chẳng thấy được. Bồ-đề cũng vậy chỉ là danh tướng thôi. Hoặc tâm danh hay Bồ-đề danh đều vô sở hữu cả.

Ngài Văn-thù-sư-lợi nói:

–Thưa ngài Sư Tử Dũng Mãnh! Như lời ngài nói tôi chẳng sinh một niệm tâm được Bồ-đề, đó là mật ý mà nói. Vì sao? Vì tâm xưa nay không có sinh nên là không sinh. Đã không sinh thì gì được gì chứng?

Ngài Sư Tử Dũng Mãnh hỏi:

–Thưa ngài Văn-thù-sư-lợi! Sao gọi là bình đẳng chứng nhập?

–Thưa ngài Sư Tử Dũng Mãnh! Ở trong các pháp mà không chấp trước thì gọi là bình đẳng chứng. Nói chứng nhập là trí vi tế ấy chẳng sinh diệt không khác với chân như không phân biệt, đây gọi là chứng nhập. Nếu là người chánh kiến tu hành thì trong bình đẳng không có một pháp để được, rời lia các thứ tánh, cũng chẳng chấp trước nơi một, đây gọi là chứng nhập. Nếu dùng thân chứng các pháp không tướng, biết rõ tướng ấy là không tướng, mà đối với thân tâm cũng chẳng chấp trước, đây gọi là viên mãn chứng nhập.

–Thưa ngài Văn-thù-sư-lợi! Thế nào gọi là được?

–Thưa ngài Sư Tử Dũng Mãnh! Do ngôn thuyết thế gian mà gọi là được. Chỗ được của chư Thánh chẳng phải ngôn ngữ nói được. Vì sao? Vì pháp không nương tựa rời lia ngôn thuyết ấy.

Lại nữa, thưa ngài Sư Tử Dũng Mãnh! Lấy không được làm được, cũng chẳng phải được, chẳng phải chẳng được gọi đó là được.

Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh Lôi Âm bạch Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn! Xin Thế Tôn nói về cõi Phật của ngài Văn-thù-sư-lợi sẽ được.

Đức Phật bảo Sư Tử Dũng Mãnh hỏi Văn-thù-sư-lợi.

Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh thưa Văn-thù-sư-lợi:

–Thưa ngài! Ngài sẽ được cõi Phật công đức trang nghiêm nào?

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi nói:

–Thưa ngài Sư Tử Dũng Mãnh! Nếu tôi cầu Bồ-đề, ngài có thể hỏi về cõi Phật sẽ được.

–Thưa ngài Văn-thù-sư-lợi! Ngài lẽ nào lại chẳng cầu Bồ-đề ư?

–Thưa ngài Sư Tử Dũng Mãnh! Tôi chẳng cầu. Vì sao? Vì nếu có chỗ cầu thì có nhiệm trước, nếu có nhiệm trước thì có tham ái, nếu có chỗ ái thì có sinh, nếu có sinh thì có ái, nếu có ái thì trọn chẳng xuất ly. Vì thế nên tôi chẳng cầu Bồ-đề. Vì sao? Vì Bồ-đề không thể nắm bắt được. Do vì không thể nắm bắt được nên chẳng cầu. Nhưng ngài hỏi tôi về cõi Phật nào tôi sẽ được. Tôi không thể nói. Vì sao? Vì đối với Đức Như Lai Nhất Thiết Trí mà tự nói về cõi Phật công đức trang nghiêm của mình, thì thành ra Bồ-tát tự khen công đức của mình.

Đức Phật nói:

–Này Văn-thù-sư-lợi! Ông có thể tự nói dùng những nguyện gì trang nghiêm cõi Phật, khiến các Bồ-tát nghe rồi quyết định thành mãn nguyện ấy.

Bấy giờ Văn-thù-sư-lợi tuân lời Phật, liền đứng dậy để hở vai áo bên phải, gối phải chầm đất chấp tay bạch Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn! Nay con thừa thần lực Phật sẽ tuyên nói, nhưng ai muốn cầu đại

Bồ-đề đều nên lắng nghe. Nếu nghe điều nguyện ấy phải như thật tu học cho được viên mãn.

Lúc Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi gối phải quỳ chầm đất, tức thì mười phương đều có vô lượng cõi Phật chấn động sáu cách.

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi bạch Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn! Con từ thuở xa xưa trăm ngàn ức na-do-tha a-tăng-kỳ kiếp đến nay phát khởi nguyện như vậy: “Tôi dùng Thiên nhãn không ngại thấy trong vô lượng, vô biên cõi Phật có tất cả chư Phật Như Lai, nếu chẳng phải là do tôi khuyên phát tâm Bồ-đề và giáo hóa khiến tu sáu pháp Ba-la-mật-đa cho đến thành Vô thượng Bồ-đề thì ở nơi Bồ-đề tôi trọn chẳng nên chứng. Mà tôi quyết phải viên mãn sở nguyện này, rồi sau sẽ chứng Vô thượng Bồ-đề.”

Các Bồ-tát trong pháp hội đều nghĩ rằng: “Ngài Văn-thù-sư-lợi dùng Thiên nhãn không ngại thấy bao nhiêu Như Lai?” Đức Phật biết tâm niệm ấy mới bảo Bồ-tát Sư Tử Dững Mãnh Lôi Âm:

–Này thiện nam! Ví như đem cả tam thiên đại thiên thế giới này nghiền nát thành vi trần, có thể dùng toán số biết số là bao nhiêu chăng?

–Bạch Thế Tôn! Không thể biết được.

–Này thiện nam! Thiên nhãn không ngại của Văn-thù-sư-lợi thấy vô lượng chư Phật ở phương Đông lại quá số ấy, chín phương kia cũng như vậy.

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi bạch Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn! Con có nguyện là lấy hàng sa cõi Phật làm một cõi Phật vô lượng báu đẹp xen lẫn trang nghiêm. Nếu không như vậy thì con trọn chẳng chứng Vô thượng Bồ-đề.

Bạch Thế Tôn! Con còn có nguyện khiến trong nước của con có cây Bồ-đề lượng bằng mười cõi đại thiên, ánh sáng của cây ấy chiếu khắp nước.

Bạch Thế Tôn! Con còn có nguyện là con ngồi Bồ-đề rồi chứng Vô thượng Bồ-đề cho đến Niết-bàn, trong thời gian ấy chẳng rời khỏi tòa Bồ-đề mà chỉ dùng biến hóa hiện thân khắp mười phương vô lượng, vô số cõi Phật thuyết pháp cho các chúng sinh.

Bạch Thế Tôn! Con còn có nguyện là khiến nước của con không tên nữ nhân, chỉ thuần có Bồ-tát rời lìa phiền não cấu, đủ phạm hạnh, lúc sơ sinh ca-sa theo thân ngồi kết già bỗng nhiên hiện ra, Bồ-tát như vậy đầy khắp nước con. Không có tên Thanh văn và Bích-chi-phật, ngoại trừ Như Lai biến hóa qua đến mười phương vì các chúng sinh nói pháp ở ba thừa.

Bấy giờ Bồ-tát Sư Tử Dững Mãnh Lôi Âm bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Văn-thù-sư-lợi tương lai thành Phật hiệu là gì?

Đức Phật nói:

–Này thiện nam! Lúc Văn-thù-sư-lợi thành Phật hiệu là Phổ Kiến. Tại sao lại hiệu là Phổ Kiến? Bởi Đức Như Lai ấy, ở nơi mười phương vô lượng trăm ngàn ức na-do-tha cõi Phật đều khắp làm cho được thấy. Nếu các chúng sinh thấy Đức Phật Phổ Kiến thì nhất định sẽ chứng được Vô thượng Bồ-đề.

Nay Phổ Kiến Như Lai dù chưa thành Phật, khi ta hiện tại đây và sau khi ta nhập Niết-bàn, có ai nghe danh hiệu ấy, cũng đều nhất định sẽ đạt được Vô thượng Bồ-đề, chỉ trừ người đã nhập ngôi vị ly sinh và người tâm nguyện hẹp kém.

Văn-thù-sư-lợi lại bạch Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn! Con còn có nguyện là như cõi nước Đức Phật A-di-đà lấy pháp

hỷ làm món ăn, mà trong nước của con Bồ-tát sơ sinh lúc khởi ý nghĩ ăn liền có món ăn trăm vị đầy trong bát tại tay phải, liền nghĩ rằng nếu chưa cúng dường mười phương chư Phật và bố thí những chúng sinh nghèo cùng khổ nảo và ngạ quỷ... cho họ no đủ thì con quyết định chẳng nên tự ăn. Lúc nghĩ như vậy liền được năm phép thần thông bay đi không chướng ngại đến mười phương vô lượng, vô số cõi Phật cúng dường chư Phật và chúng Thanh văn, cùng chu cấp cho chúng sinh nghèo khổ, rồi thuyết pháp cho họ rời lìa khát ái, trong khoảng một niệm trở về đến bản xứ.

Lại nữa, bạch Đức Thế Tôn! Con còn có nguyện là trong nước của con các Bồ-tát sơ sinh cần dùng y phục, trong tay họ tùy ý xuất hiện các thứ bảo y tốt sạch vừa mặc đúng y phục của Sa-môn, tự nghĩ rằng nếu chưa cúng dường mười phương chư Phật con chẳng nên tự dùng, trong khoảng một niệm qua đến mười phương vô lượng cõi Phật, đem báu y ấy cúng dường chư Phật rồi trở về bản xứ mới tự thọ dụng.

Lại nữa, bạch Thế Tôn! Con còn có nguyện là trong nước của con, chúng Bồ-tát được của báu và những đồ dùng, cần phải chia cúng chư Phật và chúng Thanh văn. Khắp cúng dường rồi sau mới thọ dụng.

Trong nước của con lại rời lìa tám nạn và pháp bất thiện. Đã không tội lỗi lại không cấm giới, không có các thứ nhiệt nảo không như ý.

Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh Lôi Âm bạch Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn! Cõi Phật ấy tên là gì?

Đức Phật dạy:

–Này thiện nam! Nước ấy tên là Tùy nguyện tích tập thanh tịnh viên mãn.

–Bạch Thế Tôn! Cõi Phật ấy ở phương nào?

–Này thiện nam! Cõi Phật ấy ở tại phương Nam. Thế giới Ta-bà này cũng ở trong cõi Phật ấy.

Ngài Văn-thù-sư-lợi lại bạch Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn! Con còn có nguyện là trong nước của con chứa hạp vô lượng diệu bảo làm thành, lại dùng vô lượng báu ma-ni xen lẫn trang nghiêm. Báu ma-ni ấy ở trong các thế giới mười phương chưa từng có. Tên của các báu ấy, trong câu-chi năm nói cũng chẳng hết được. Tùy ý thích của các Bồ-tát muốn nước ấy bằng vàng thì thấy là vàng, thích bằng bạc thì thấy nước ấy bằng bạc, nhưng với người thấy vàng không hề tổn giảm. Hoặc thích bằng pha lê, lưu ly, mã não, xích trân châu vô lượng thứ báu đều tùy sở thích mà thấy không chướng ngại nhau. Cho đến thích bằng chiêm-đàn hương, a-già-la hương, xích chiêm-đàn hương... đều tùy sở thích riêng mà thấy không chướng ngại nhau.

Trong nước ấy chẳng dùng ánh sáng trời, trăng, sao, châu ngọc, đèn lửa để soi sáng, các Bồ-tát ấy đều dùng ánh sáng của tự thân mình chiếu suốt ngàn ức na-do-tha cõi.

Trong nước ấy lấy hoa nở xòe làm ngày, hoa khép lại làm đêm, tùy ý thích thời tiết của các Bồ-tát mà đều ứng đúng theo, nhưng không có lạnh, nóng, già, bệnh, chết. Chỉ tùy sở nguyện của các Bồ-tát muốn chứng Bồ-đề liền qua thế giới khác ở cung trời Đâu-suất mãn thọ giáng sinh mà thành Phật. Trong nước ấy không có nhập Niết-bàn. Trăm ngàn thứ nhạc ở hư không, dù chẳng hiện tướng hình mà nghe tiếng nhạc. Nhạc ấy chẳng phát thanh thuận tham ái, chỉ phát thanh Phật, Pháp, Tăng và các Ba-la-mật-đa, các pháp môn Bồ-tát tạng. Tùy theo chỗ hiểu của các Bồ-tát thấy đều được nghe diệu pháp.

Các Bồ-tát nếu muốn thấy Phật, tùy chỗ đến kinh hành đứng ngồi, theo ý nghĩ liền

thấy Như Lai Phổ Kiến ngồi cây Bồ-đề. Nếu các Bồ-tát có chỗ nghi, chỉ cần thấy Đức Phật Phổ Kiến chẳng đợi giải thích mà liền hết nghi, hiểu rõ pháp nghĩa.

Lúc ấy, trong hội có vô lượng trăm ngàn ức na-do-tha các Bồ-tát đồng thanh nói:

–Nếu có ai được nghe danh hiệu Phổ Kiến Phật bèn được lợi lành tối thượng, huống là người sinh về cõi nước ấy. Nếu có ai được nghe pháp môn Văn-thù-sư-lợi thọ ký này và nghe tên Văn-thù-sư-lợi thì gọi là diện kiến chư Phật.

Đức Phật bảo các Bồ-tát:

–Đúng như vậy! Đúng như lời các ông nói. Nay thiện nam! Nếu có ai thọ trì trăm ngàn ức danh hiệu chư Phật, nếu lại có ai xưng danh hiệu Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi thì phước nhiều hơn, huống là xưng danh hiệu Phổ Kiến Phật. Vì sao? Vì trăm ngàn ức na-do-tha Đức Phật ấy lợi ích chúng sinh chẳng bằng Văn-thù-sư-lợi làm lợi ích trong một kiếp.

Lúc ấy, trong chúng có vô lượng trăm ngàn ức na-do-tha trời, rồng, tám bộ chúng, nhân phi nhân đồng thanh xưng: “Nam-mô Văn-thù-sư-lợi đồng chân Bồ-tát. Nam-mô Phổ Kiến Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Giác.”

Xưng lời trên rồi có tám vạn bốn ngàn ức na-do-tha chúng sinh phát tâm Bồ-đề. Vô lượng chúng sinh căn lành thành thực được không thoái chuyển trong ba thừa.

Ngài Văn-thù-sư-lợi lại bạch Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn! Con còn có nguyện là như con đã được thấy vô lượng, vô số trăm ngàn ức na-do-tha chư Phật Thế Tôn, bao nhiêu cõi Phật công đức trang nghiêm của chư Phật ấy tất cả đều có đủ trong một cõi Phật của con chỉ trừ Nhị thừa và năm uế trước.

Bạch Thế Tôn! Nếu con tự nói các thứ công đức trang nghiêm trong cõi Phật hơn hàng sa kiếp cũng nói chẳng hết. Như sở nguyện của con, chỉ có Phật biết được.

Đức Phật nói:

–Đúng vậy, này Văn-thù-sư-lợi! Trong ba đời, tri kiến của Như Lai không có hạn lượng chướng ngại.

Bấy giờ, trong đại chúng có các Bồ-tát thầm nghĩ: “Cõi Phật công đức trang nghiêm của Văn-thù-sư-lợi được có bằng cõi nước của Đức Phật A-di-đà không?”

Đức Thế Tôn biết tâm niệm của các Bồ-tát nên nói với Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh:

–Nay thiện nam! Ví như có người phân một sợi lông làm trăm phần, đem một phần lông chấm lấy một giọt nước trong biển lớn. Một giọt nước biển ấy đem dụ cho sự trang nghiêm của cõi Phật A-di-đà, còn toàn nước trong biển lớn đem lại dụ cho cõi nước trang nghiêm của Phật Phổ Kiến, lại còn hơn đây nữa. Vì sao? Vì cõi Phật trang nghiêm của Phổ Kiến Như Lai chẳng thể nghĩ bàn được.

Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh Lôi Âm bạch:

–Bạch Thế Tôn! Những cõi Phật trang nghiêm như vậy, trong ba đời chư Phật còn có cõi nước như vậy chăng?

Đức Phật nói:

–Có, này thiện nam! Về phương Đông cách đây quá trăm ức hàng sa thế giới có cõi Phật tên Trụ tối thượng nguyện, có Đức Phật hiệu Phổ Quang Thường Đa Công Đức Hải Vương Như Lai thọ mạng vô lượng, vô biên thường thuyết pháp cho chúng Bồ-tát. Cõi này công đức trang nghiêm đồng như cõi của Đức Phổ Kiến Như Lai.

Nay thiện nam! Có bốn Bồ-tát mặc giáp hoàng thệ chẳng nghĩ bàn quyết định thành mãn thệ nguyện ấy, cũng sẽ được cõi Phật trang nghiêm như cõi Phật của Đức Như Lai Phổ Kiến.

Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh Lôì Âm bạch:

–Bạch Thế Tôn! Xin nói danh hiệu và chỗ ở của các Bồ-tát ấy. Lại xin hiển thị cõi nước của Đức Phổ Quang Thường Đa Công Đức Hải Vương Như Lai để cho đại chúng đây được nhiều lợi ích. Vì sao? Vì các Bồ-tát đây nếu được thấy nghe thì ở nơi đại nguyện ấy sẽ được thành mãn.

Đức Phật nói:

–Này thiện nam! Các ông lắng nghe, ta sẽ nói. Này thiện nam! Bốn Bồ-tát ấy, một người tên Quang Minh Tràng ở tại cõi Phật phương Đông của Đức Phật Vô Ưu Đức. Người kế tên Trí Thượng ở tại cõi Phật phương Nam của Đức Phật Trí Vương. Người thứ ba tên Chư Căn Tịch Tĩnh ở tại cõi nước phương Tây của Đức Phật Tuệ Tích. Người thứ tư tên Nguyễn Tuệ ở tại cõi nước phương Bắc của Đức Phật Na-la-diên.

Đức Thế Tôn dùng sức thần thông hiện cõi Phật của Đức Phổ Quang Thường Đa Công Đức Hải Vương Như Lai cho trong đại hội này thấy Đức Phật ấy và chúng Bồ-tát cùng những công đức trang nghiêm ở thế giới ấy, từ trước chưa từng thấy cũng chưa từng nghe, tất cả sự trang nghiêm ấy chẳng thể nghĩ bàn, vô lượng trăm ngàn ức na-do-tha châu báu xen lẫn trang nghiêm. Trong một kiếp nói công đức ấy cũng chẳng hết. Đại chúng đây đều thấy rõ như xem trái am-ma-lặc trong bàn tay. Bồ-tát cõi ấy thân cao bốn vạn hai ngàn do-tuần. Thân của Phật cao tám vạn bốn ngàn do-tuần, ánh sáng chiếu khắp như tòa núi vàng Diêm-phù-đàn, thành tựu công đức trang nghiêm rộng lớn ngồi dưới cây Bồ-đề, các Bồ-tát cung kính vây quanh, hiện trăm ngàn ức những sự biến hóa qua đến trong các thế giới mười phương thuyết pháp cho các chúng sinh.

Đức Phật bảo các Bồ-tát:

–Các thiện nam! Các ông có thấy cõi Phật ấy trang nghiêm và chúng Bồ-tát chẳng?

Đại chúng đồng thanh bạch Phật:

–Vâng, chúng con đã thấy. Bạch Thế Tôn! Chúng con sẽ học hạnh Bồ-tát ấy như chỗ tu hành của Văn-thù-sư-lợi, chúng con cũng sẽ thành tựu Phật độ trang nghiêm như vậy.

Đức Thế Tôn vui vẻ mỉm cười, từ diện môn của Phật phóng ra nhiều tia sáng màu chiếu vô lượng, vô biên thế giới, chiếu xong tia sáng ấy trở lại quanh Phật ba vòng rồi lại trở vào trên đỉnh Phật.

Bồ-tát Di-lặc bạch:

–Bạch Thế Tôn! Có nhân duyên gì mà Thế Tôn hiện mỉm cười?

Đức Phật bảo Bồ-tát Di-lặc:

–Trong đại chúng đây có tám vạn bốn ngàn Bồ-tát thấy sự trang nghiêm của cõi Phật ấy, dù đã phát tâm mà nay muốn sẽ thành tựu cõi Phật như vậy. Nhưng trong số ấy có mười sáu vị Thiện đại trượng phu đủ chí nguyện thù thắng mà phát đại tâm, họ sẽ thành mãn như đại nguyện của Văn-thù-sư-lợi. Các Bồ-tát khác cũng mau sẽ được Vô thượng Bồ-đề, sẽ được cõi Phật trang nghiêm như cõi nước của Phật A-di-đà.

Di-lặc nên biết, các Bồ-tát chí nguyện đã thù thắng, chỗ thành tựu cũng lớn. Người chí nguyện thù thắng thì nói tôi thành tựu như Văn-thù-sư-lợi trang nghiêm cõi Phật.

Những người chí nguyện kém dù cũng khởi lòng tin nói lời như vậy. Do ngữ nghiệp phát ra lời ấy có thể bỏ dứt sáu mươi ức trăm ngàn na-do-tha kiếp sinh tử lưu chuyển, cũng được viên mãn năm Ba-la-mật-đa.

Lúc ấy Bồ-tát Di-lặc thấy bốn phương nơi quang minh tràng, bốn Đại Bồ-tát đều

ngồi trong lâu các lưu ly quang minh có trăm ngàn ức chư Thiên vây quanh mưa hoa trời nhạc hiện đại thân biến chấn động đại địa mà đến cõi này. Bồ-tát Di-lặc liền bạch Phật hỏi sự ấy.

Đức Phật nói:

–Này thiện nam! Bốn Bồ-tát ấy vì thấy ta nên chư Như Lai ở bốn phương đều khiến đến đây.

Bốn Bồ-tát ấy đến đánh lễ chân Phật rồi ngồi qua một phía, ánh sáng các ngài chiếu khắp đại hội này.

Đức Phật bảo các Bồ-tát:

–Này đại chúng! Bốn Thiện đại trượng phu đây chí nguyện hướng đến đều chẳng nghĩ bàn, phải nên tôn trọng thỉnh hỏi pháp yếu ấy. Mà sở nguyện của bốn Bồ-tát ấy đối với các Bồ-tát là tối thù thắng. Nếu có thiện nam, thiện nữ được thấy bốn Bồ-tát ấy thì nhất định sẽ được Vô thượng Bồ-đề bỏ dứt hai mươi ức kiếp sinh tử lưu chuyển, đầy đủ viên mãn năm Ba-la-mật-đa. Nếu có nữ nhân nghe tên các Bồ-tát thì mau rời khỏi thân người nữ.

Đức Phật nhiếp thân lực, cõi ấy bỗng chẳng còn hiện.

Ngài Văn-thù-sư-lợi bạch:

–Bạch Thế Tôn! Tất cả các pháp đều như huyễn. Vì sao? Ví như nhà ảo thuật huyễn biến ẩn hiện. Các pháp sinh diệt cũng như vậy. Mà sinh diệt ấy tức là không sinh diệt. Do không sinh diệt tức là bình đẳng. Bồ-tát tu bình đẳng ấy thì có thể chứng được Vô thượng Bồ-đề.

Bồ-tát Trí Thượng nói:

–Thưa ngài Văn-thù-sư-lợi! Nơi Bồ-đề này thế nào chứng được?

Văn-thù-sư-lợi nói:

–Bồ-đề này chẳng phải là được cũng chẳng phải là hoại được, chẳng phải an trụ được.

Bồ-tát Trí Thượng nói:

–Nhưng Bồ-đề này chẳng phải do an trụ mà được, cũng chẳng phải chẳng an trụ mà được. Vì sao? Vì pháp tánh ấy xưa nay không sinh, chẳng phải đã có, chẳng phải sẽ có, chẳng phải hư hoại được, vì thế nên không được.

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi hỏi các Bồ-tát:

–Thế nào gọi là thuyết pháp môn nhất tướng?

Bồ-tát Di-lặc nói:

–Nếu có người chẳng thấy uẩn, giới và xứ, cũng chẳng phải chẳng thấy, không chỗ phân biệt, cũng chẳng thấy hợp tan. Đây gọi là nói pháp môn Nhất tướng.

Bồ-tát Sư Tử Dững Mãnh Lô Âm nói:

–Nếu chẳng phát khởi các thứ phân biệt, này là pháp phàm phu, này là pháp Nhị thừa, này thời chẳng trái pháp tánh, không phân biệt như vậy mà nhập nhất tướng nghĩa là không tướng. Đây gọi là nói pháp môn nhất tướng.

Bồ-tát Lạc Kiến nói:

–Nếu có người tu chân như hạnh mà cũng chẳng sinh tướng chân như, nơi thậm thâm này không chỗ phân biệt. Đây gọi là: Nói pháp môn nhất tướng.

Bồ-tát Vô Ngại Biện nói:

–Nếu có thể cứu cánh tận hết nơi các pháp, cũng đem pháp ấy nói cho người. Đây gọi là nói pháp môn nhất tướng.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bồ-tát Thiện Tư nói:

–Nếu dùng tư nghị nhập vào chẳng nghĩ bàn, chẳng nghĩ bàn ấy cũng không nắm bắt được. Đây gọi là nói pháp môn nhất tướng.

Bồ-tát Diệu Ly Trần nói:

–Nếu có ai chẳng nhiễm tất cả tướng, cũng chẳng phải nhiễm chẳng phải chẳng nhiễm, không trái không thuận cũng chẳng mê hoặc, chẳng phải một, chẳng phải hai, cũng chẳng phải các thứ, chẳng lấy chẳng bỏ thì gọi là nói pháp môn nhất tướng.

Bồ-tát Sa-kiệt-la nói:

–Nếu có ai nhập vào được pháp thậm thâm khó vào như biển, mà ở nơi pháp ấy cũng chẳng phân biệt, dù vì người mà nói nhưng không có ý tưởng nói pháp thì gọi là nói pháp môn nhất tướng.

Bồ-tát Nguyệt Thượng nói:

–Nếu ở nơi tất cả chúng sinh tâm hành bình đẳng dường như trăng tròn không có ý tưởng là chúng sinh thì gọi là nói pháp môn nhất tướng.

Bồ-tát Ly Ưu Âm nói:

–Thế nào là nhỏ mũi tên ưu khổ chúng sinh? Đó là ngã và ngã sở là gốc khổ của họ, nếu có thể an trụ được ngã, ngã sở bình đẳng thì gọi là nói pháp môn nhất tướng.

Bồ-tát Vô Sở Duyên nói:

–Nếu chẳng phan duyên Dục giới, Sắc giới, Vô sắc giới, pháp Thanh văn, pháp Duyên giác, pháp chư Phật thì gọi là nói pháp môn nhất tướng.

Bồ-tát Phổ Kiến nói:

–Nếu lúc thuyết pháp nên nói pháp bình đẳng, nghĩa là tánh không bình đẳng cũng không có ý tưởng là không và ý tưởng là bình đẳng thì gọi là nói pháp môn nhất tướng.

Bồ-tát Tịnh Tam Luân nói:

–Nếu lúc thuyết pháp phải tịnh tam luân, nghĩa là chúng sinh được dạy, ngã không thể nắm bắt, cũng chẳng phân biệt mình làm Pháp sư, nơi pháp được nói mà không trụ trước, thuyết pháp như vậy gọi là nói pháp môn nhất tướng.

Bồ-tát Thành Tự Hạnh nói:

–Nếu ai có thể nói nơi tất cả pháp, tu bình đẳng hạnh, chỗ biết như thật chẳng phải văn tự thuyết, vì tất cả pháp rời lìa ngôn thuyết thì gọi là nói pháp môn nhất tướng.

Bồ-tát Thâm Hạnh nói:

–Nếu ai có thể thuyết pháp rõ thấu tất cả pháp thậm thâm, cũng chẳng thấy năng thuyết, sở thuyết kia và người được nghe thì gọi là nói pháp môn nhất tướng.

Vô lượng các Bồ-tát như vậy, mỗi vị đều dùng biện tài diễn giải pháp môn nhất tướng. Lúc nói pháp môn nhất tướng ấy, ba mươi bảy ức Bồ-tát được Vô sinh pháp nhẫn. Tám vạn bốn ngàn na-do-tha trăm ngàn chúng sinh phát tâm Vô thượng Bồ-đề. Bảy ngàn Tỳ-kheo chẳng thọ các pháp, tận hết các hữu lậu, tâm được giải thoát. Chín mươi sáu na-do-tha chúng trời và người ở trong các pháp được pháp nhãn tịnh.

Bấy giờ Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh Lôi Âm bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi bao lâu sẽ đạt được Vô thượng Bồ-đề? Phật ấy thọ mạng và chúng Bồ-tát có bao nhiêu?

Đức Phật bảo:

–Này thiện nam! Ông phải tự mình hỏi Văn-thù-sư-lợi.

Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh Lôi Âm hỏi Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi:

–Thưa ngài, bao giờ ngài sẽ đạt được Vô thượng Bồ-đề.

Ngài Văn-thù-sư-lợi nói:

–Này thiện nam! Chừng nào hư không giới làm sắc thân, tôi mới sẽ đạt được Vô thượng Bồ-đề. Nếu ảo nhân được Bồ-đề thì tôi mới sẽ được. Nếu lậu tận A-la-hán là Bồ-tát thì tôi mới sẽ được. Nếu lúc nào cảnh trong mộng, tiếng vang, ảo ảnh và hóa nhân được Bồ-đề tôi mới sẽ được. Nếu ánh mặt trăng chiếu làm ngày, ánh mặt trời chiếu làm đêm tôi mới sẽ được Vô thượng Bồ-đề. Thưa ngài Sư Tử Dũng Mãnh! Lời hỏi của ngài nên đem hỏi người cầu Bồ-đề.

Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh nói:

–Ngài lẽ nào chẳng cầu Bồ-đề ư?

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi nói:

–Chẳng có cầu. Vì sao? Vì Văn-thù-sư-lợi tức là Bồ-đề, Bồ-đề tức là Văn-thù-sư-lợi. Vì sao? Vì Văn-thù-sư-lợi chỉ có danh từ, Bồ-đề cũng chỉ có danh từ. Danh từ ấy cũng là lìa, là không tạo tác nên là không. Không tánh ấy tức là Bồ-đề.

Đức Phật hỏi ngài Sư Tử Dũng Mãnh:

–Này thiện nam! Ông có nghe thấy các chúng hội Thanh văn và Bồ-tát của Đức A-di-đà Như Lai chăng?

–Bạch Thế Tôn! Con có thấy nghe!

–Này thiện nam! Số ấy là bao nhiêu?

–Bạch Thế Tôn! Chẳng phải toán số nghĩ bàn đến được.

–Này thiện nam! Như pháp đo lường của nước Ma-kiệt, một học dầu mè, lấy một hạt ví dụ cho chúng Thanh văn và Bồ-tát ở nước Phật A-di-đà. Còn bao nhiêu thì ví dụ lúc Văn-thù-sư-lợi được Bồ-đề, số chúng Bồ-tát lại còn quá số ấy.

–Này thiện nam! Như đem tam thiên đại thiên thế giới vi trần số kiếp so với số kiếp thọ lượng của Đức Phổ Kiến Như Lai, trăm phần, ngàn phần, trăm ngàn ức phần, cho đến toán số thí dụ chẳng bằng được. Nên biết thọ mạng của Đức Phổ Kiến Như Lai không có toán số cũng không hạn lượng.

Ví như có một người đem tam thiên đại thiên thế giới nghiền nát ra vi trần, người thứ hai, người thứ ba cũng đem đại thiên thế giới nghiền nát ra vi trần. Lại có một người mang vi trần ấy đi qua phương Đông quá chừng ấy số vi trần thế giới mới bỏ xuống một vi trần, lại đi quá vi trần số thế giới nữa mới bỏ xuống một vi trần, lần lượt đi và bỏ như vậy đến hết số những vi trần. Lại chín phương kia, mỗi phương cũng đều có một người đi và bỏ đến hết vi trần như vậy. Này các thiện nam! Những thế giới mười phương được đi qua ấy có thể biết được số chăng?

–Bạch Thế Tôn! Không thể biết. Này thiện nam! Tất cả thế giới mà các người ấy đã đi qua, hoặc có dính vi trần hay không đều đem nghiền nát thành vi trần. Có thể tính toán biết được số vi trần ấy chăng?

–Bạch Thế Tôn! Không thể biết được. Nếu có ai tính lường thì tâm sẽ mê loạn mà không biết được.

–Này thiện nam! Chư Phật Như Lai đều biết rõ hết số vi trần ấy. Giả sử có quá số ấy Như Lai cũng biết rõ.

Bồ-tát Di-lặc bạch Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn! Các Bồ-tát vì cầu đại trí tuệ như vậy, nên dù ở địa ngục vô lượng ức kiếp chịu khổ cũng trọn chẳng bỏ rời trí ấy.

Đức Phật dạy:

–Đúng như vậy, đúng như lời Di-lặc nói! Có ai ở trong đại trí tuệ ấy mà chẳng sinh

lòng thích muốn. Chỉ trừ kẻ hạ liệt và người giải đãi.

Lúc Phật nói trí ấy, có một vạn người phát tâm Bồ-đề.

Đức Phật bảo Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh Lôi Âm:

–Này thiện nam! Như tất cả thế giới mười phương mà mười phương ấy đã đi đều làm thành vi trần hết, Văn-thù-sư-lợi sẽ ở trong kiếp vi trần ấy thực hành Bồ-tát đạo. Vì sao? Vì đại nguyện của Văn-thù-sư-lợi chẳng thể nghĩ bàn, hưởng đến cũng chẳng thể nghĩ bàn, được Bồ-đề rồi thọ lượng cũng không thể nghĩ bàn, chúng hội Bồ-tát cũng chẳng thể nghĩ bàn.

Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh Lôi Âm bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Văn-thù-sư-lợi phát khởi công hạnh sở tu rất lớn, sở nguyện cũng rất rộng lớn mới ở nơi bấy nhiêu vi trần số kiếp mà chẳng sinh mỗi một.

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi nói:

–Đúng vậy, đúng như lời ngài nói! Thưa ngài, hư không giới có nghĩ rằng đã qua ngày đêm, thời tiết, tháng năm, số kiếp... chăng?

–Thưa ngài Văn-thù-sư-lợi, không!

–Thưa ngài Sư Tử Dũng Mãnh! Đúng vậy, nếu có ai tỏ biết tất cả pháp đồng với hư không, trí vi tế ấy không có phân biệt, cũng không quan niệm rằng trải qua ngày đêm, thời tiết, tháng năm, các kiếp số... Vì sao? Vì trí vi tế ấy ở nơi các pháp không có tưởng niệm vậy. Thưa ngài, như hư không giới không có mỗi một và ý tưởng nhiệt não. Vì sao? Dù cho quá hằng sa kiếp, hư không giới cũng không sinh khởi cũng không thiêu diệt, chẳng phải bị phá hoại được. Vì sao? Vì hư không giới không sở đắc vậy. Nếu Bồ-tát rõ biết tất cả pháp không sở hữu rồi thì cũng không có ý tưởng nhiệt não và mỗi một...

Thưa ngài, danh từ hư không ấy cũng không có thiêu diệt nhiệt não mỗi một, cũng chẳng động lay, chẳng sinh chẳng lão, chẳng đến chẳng đi. Danh hiệu Văn-thù-sư-lợi cũng vậy, không có nhiệt não mỗi một... Vì sao? Vì lìa tánh danh tự.

Lúc nói pháp ấy, Tứ Thiên vương, Thiên đế Thích, Phạm thiên vương và chư Thiên tử đại oai đức đồng thanh xưng rằng:

–Các chúng sinh nghe pháp môn ấy được lợi lành lớn hưởng là thọ trì, đọc tụng. Nên biết họ được căn lành rất rộng lớn.

Bạch Thế Tôn! Nơi pháp môn ấy, chúng con thọ trì, đọc tụng, rộng tuyên lưu bố, vì chúng con muốn hộ trì pháp thậm thâm ấy.

Sư Tử Dũng Mãnh bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Nếu có ai được nghe pháp môn ấy thọ trì, đọc tụng, suy gẫm và phát tâm công đức trang nghiêm cõi Phật như vậy được bao nhiêu phước?

Đức Phật nói:

–Này thiện nam! Như Lai dùng mắt không ngại thấy chư Phật và cõi Phật của chư Phật, nếu có Bồ-tát đem bảy báu đầy những cõi Phật ấy để cúng dường mỗi mỗi Như Lai đều cùng tận vị lai tế khiến Bồ-tát này an trụ tịnh giới, với tất cả chúng sinh được tâm bình đẳng. Nếu lại có Bồ-tát ở nơi pháp môn công đức trang nghiêm cõi Phật này mà thọ trì, đọc tụng, lại có thể phát tâm theo sở học của Văn-thù-sư-lợi đi bảy bước. Hai công đức sau này đem so với công đức cúng dường bảy báu trên kia, thì công đức trên trăm phần chẳng bằng một, cho đến thí dụ toán số chẳng đếm được.

Di-lặc Bồ-tát bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Pháp môn này tên là gì? Và chúng con phải thọ trì thế nào?

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đức Phật dạy:

–Pháp môn này tên là chư Phật du hý, cũng tên là chư nguyện cứu cánh, cũng tên là Văn-thù-sư-lợi công đức trang nghiêm cõi Phật, cũng tên là Linh phát Bồ-đề tâm Bồ-tát hoan hỷ, cũng tên là Văn-thù-sư-lợi thọ ký, nên thọ trì như vậy.

Bấy giờ các Bồ-tát từ mười phương đến muốn cúng dường pháp môn ấy nên mưa các thứ hoa và ca ngợi:

–Hy hữu, Thế Tôn! Hy hữu, Thế Tôn! Chúng con được nghe pháp môn chẳng nghĩ bàn Văn-thù-sư-lợi sử tử rỗng trang nghiêm.

Các Bồ-tát nói lời ấy rồi đều trở về cõi nước mình.

Lúc nói pháp này, có hằng sa Bồ-tát được không thoái chuyển, vô lượng chúng sinh được căn lành thành thực.

Bấy giờ Văn-thù-sư-lợi liền nhập Tam-muội tên Bồ-tát xuất sinh quang minh phổ chiếu như huyễn. Nhập Tam-muội rồi làm cho chúng hội này thấy khắp tất cả Như Lai trong vô lượng, vô biên cõi Phật mười phương. Trước mỗi Đức Như Lai đều có Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi nói cõi Phật công đức trang nghiêm của mình. Chúng hội được thấy như vậy rồi, đối với đại nguyện thù thắng của Văn-thù-sư-lợi sinh lòng hy hữu.

Phật nói kinh này rồi, tất cả Bồ-tát, chúng Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di, Trời, Rồng, tám bộ chúng, Nhân phi nhân, tất cả đại chúng nghe lời Phật nói đều rất vui mừng tín kính làm theo.

